

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S., s. r. o.**,
K., P., IČO: X., zast. advokátom
JUDr. Ing. V. L., S., P. proti žalovanému **I. – M., s. r. o.**, Č., IČO: X., zast. H. & P., s. r. o. Š.,
Mgr. J. G., advokát, **o zaplatenie 41 973,48 eur s príslušenstvom**, o dovolaní žalobcu proti
rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. októbra 2010 č. k. 15Cob/126/2010-601,
jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške
1 221,94 eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Leviciach rozsudkom zo dňa 7. apríla 2010 č. k. 13Cb/20/2008-523
žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania 4 889,29 eur.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si uplatnil proti žalovanému právo
na zaplatenie časti kúpnej ceny za dodaný tovar vyfakturovaný viacerými faktúrami.

Žalobca žalovanú pohľadávku nadobudol od s. r. o. S. SK na základe zmluvy
o postúpení pohľadávok, ktorú skutočnosť oznámil žalovanému listom z 6. marca 2007.
Žalovaný namietal výšku postúpenej pohľadávky a listom zo dňa 29. januára 2007
jednostranne započítal svoju pohľadávku voči postúpeným pohľadávkam.

Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že postupca svoju povinnosť z objednávky riadne
nesplnil, preto má nárok na dohodnutú zmluvnú pokutu, ktorú vyúčtoval a jednostranne
započítal s pohľadávkou žalobcu.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, vypočutím zástupcov účastníkov, konateľa žalovaného a zistil, že s. r. o. S. SK ako predávajúci uzavrel so žalovaným ako kupujúcim Rámcovú kúpnu zmluvu č. X. / ďalej len rámcová zmluva /, predmetom ktorej bola na základe objednávok dodávka kompaktnej odovzdávajúcej stanice pre SO 008 – 175 špecifikovanej v zmluve. V rámcovej zmluve si dohodli cenu, spôsob platieb, záruky a ďalšie skutočnosti. Na základe objednávky č. X. zo dňa 12. decembra 2005 dodal predávajúci kupujúcemu tovar, ktorého prevzatie kupujúci potvrdil a následne vyfakturoval viacerými faktúrami v rozhodnutí špecifikovanými. Faktúry žalovaný v celom rozsahu nezaplatil.

Dňa 23. októbra 2006 s. r. o. S. SK ako predávajúci uzavrela kúpnu zmluvu č. 518-1-2006 / ďalej len kúpna zmluva 1 / so žalovaným, ako kupujúcim a kúpnu zmluvu č. 518-2-2006 / ďalej len kúpna zmluva 2 /, predmetom ktorých boli na základe objednávok dodávky kompaktných odovzdávacích staníc, v ktorých si dohodli vystavenie faktúr s určením splatnosti. Na základe objednávky č. X. ku kúpnej zmluve 1/ a objednávky č. X. ku kúpnej zmluve 2/ dodal predávajúci kupujúcemu tovar, ktorého prevzatie kupujúci potvrdil. Kúpna cena bola vyfakturovaná viacerými faktúrami, ktoré v plnom rozsahu kupujúci nezaplatil.

Listom zo dňa 6. marca 2007 s. r. o. S. SK oznámila žalovanému, že pohľadávky vyplývajúce z rámcovej kúpnej zmluvy vo výške 3 455 476,50 Sk postúpila žalobcovi vrátane všetkých práv s pohľadávkou spojených. Listom z 12. marca 2007 žalovaný oznámil s. r. o. S. SK, že k postúpeniu pohľadávky došlo v nesprávnej výške z dôvodu nezaúčtovania jednostranného zápočtu zo dňa 29. januára 2007 s tým, že žalovaný eviduje voči uvedenej spoločnosti pohľadávku z rámcovej kúpnej zmluvy vo výške 2 190 983,50 Sk.

Medzi s.r.o. S. SK ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 2. marca 2007 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej boli pohľadávky špecifikované v rozhodnutí, v celkovej výške 3 455 476,50 Sk.

Súd prvého stupňa posudzoval zmluvu o postúpení pohľadávky vzhľadom na jej účastníkov podľa českého právneho poriadku a dospel k záveru, že predmetná zmluva

je z dôvodu jej neurčitosti absolútne neplatným právnym úkonom, z čoho následne vyvodil, že žalobca sa nemohol stať veriteľom žalovaného, preto žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v prospech úspešného účastníka.

Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V odôvodnení odvolania uviedol, že nie je výrazom neurčitosti skutočnosť, že postupca deklaruje, že postupuje pohľadávku bezodplatne a zároveň prehlasuje, že s pohľadávkou je spojené právo na preplatenie odmeny v prípade, že postupník – žalobca pohľadávku vymôže. Označenie predmetnej zmluvy za zmiešanú, nemôže byť prejavom jej neurčitosti. Poukázal na to, že boli splnené všetky podmienky zmluvy o postúpení pohľadávky a pokiaľ by išlo o len komisionársku zmluvu bez postúpenia pohľadávky, bolo by možné takéto ustanovenie považovať za rozporné so zákonom a žalobca by tak nikdy nemohol byť v tomto konaní aktívne legitimovaný. Otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či postúpenie bolo platné, možno riešiť len v prípadnom spore medzi postupcom a postupníkom, pre vzťah postupníka a dlžníka táto skutočnosť nemá vplyv.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal spisový materiál a dospel k záveru, že prvostupňový súd musí v ktoromkoľvek štádiu konania skúmať existenciu vecnej aktívnej legitimácie žalobcu v konaní, ktorá je podmienená platnosťou zmluvy a z nej vyplývajúcich práv a povinností, na ktoré žalobca poukazuje v súvislosti s ním uplatneným nárokom voči žalovanému.

Pre absolútnu neplatnosť právnych úkonov podľa platnej právnej úpravy je charakteristické, že nastáva ex lege, pôsobí od počiatku / ex tunc / a súd na ňu prihliada ex offo. Absolútna neplatnosť zároveň vylučuje možnosť ratihabície, či konvalidácie vydaného právneho úkonu, nepremlčuje sa a bez akéhokoľvek časového obmedzenia sa jej môže dovolávať každý, pretože pôsobí voči všetkým. Môže sa jej dovolávať dokonca aj ten, kto ju sám spôsobil.

V súvislosti s komparáciou vnútroštátnych európskych právnych úprav nemožno prehliadnuť ani kodifikované súbory zásad zmluvného práva, pričom zásady európskeho zmluvného práva / principles of european contract law PECL /, ktoré upravujú otázky neplatnosti zmlúv pre rozpor so zákonom alebo základnými zásadami, pričom podľa čl. 15 § 102 ods. 2, 3 je zakotvené, že v prípade ak kogentná norma vyslovene neustanovuje aké sú účinky rozporu vo vzťahu k zmluve, možno určiť, že zmluva je účinná v celom rozsahu, že je čiastočne účinná alebo neúčinná, prípadne sa musí upraviť. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že ak predmetná právna norma osobitnú sankciu neplatnosti neustanovuje v súvislosti s nedodržaním základného ustanovenia pre príslušnú uzavretú zmluvu, dôsledky stanoví konajúci sudca.

Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, preto ho podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalovaného, ktorému priznal trovy odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci / účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom / v celkovej sume 695,17 eur.

Žalobca podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie podaním zo dňa 11. novembra 2010.

V odôvodnení dovolania uviedol, že konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení.

Odvolací rozsudok považuje za absolútne nepreskúmateľný, pre nedostatok vyjadrenia názoru odvolacieho súdu.

K právnomu posúdeniu veci uviedol, že sudy vôbec nemali skúmať platnosť či neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktoré má význam len vo vzťahu postupca a postupník. Dovolateľ považuje rozsudok za vadný, ktorý nie je v súlade s procesnými predpismi, je nepreskúmateľný, nerieši odvolanie ani rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd bez zhodnotenia celej veci označil predmetnú zmluvu za absolútne neplatnú,

použil ust. § 219 ods. 2 O. s. p. a výkladu neplatnosti venoval celý rozsudok, bez toho aby sa venoval predloženému judikátu. Dovolateľ teda zastáva názor, že konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci, pretože nepreskúmateľnosť rozsudku je zásadnou vadou konania a takýto postup je v priamom rozpore i s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia žalovaného k podanému dovolaniu vyplýva, že žalovaný sa stotožnil s názorom vysloveným odvolacím súdom, rozsudky oboch súdov považuje za správne a riadne presvedčivo odôvodnené, ktoré nevykazujú žiadne procesné vady. Uviedol, že nesprávne právne posúdenie nie je dovolacím dôvodom podľa § 237 O. s. p. Navrhol dovolanie odmietnuť a priznať žalovanému trovy dovolacieho konania, ktoré vyčíslil v celkovej výške 1 221,94 eur.

Najvyšší súd ako súd dovolací / § 10a ods. 1 / vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku v rozsahu napadnutého dovolaní a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že dovolanie sa za určitých podmienok pripúšťa jednak proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu a jednak len v prípadoch, ak sú rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu rozdielne, ale pri potvrdzujúcom rozhodnutím odvolacím súdom dovolanie prípustné nie je, ak nebolo pripustené.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie

vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti / § 242 ods. 1 /. V prípade, že dovolací súd zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

V predmetnej veci podal žalobca dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, čo vyplýva z obsahu podaného dovolania z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

Ak je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd vyslovil prípustnosť dovolania, pričom v predmetnej nejde o tento prípad. Z uvedeného vyplýva, že zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 O. s. p. neboli splnené.

Podľa § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názormi vyslovenými prvostupňovým ako i odvolacím súdom. Odvolaciemu súdu vytýkal aj to, že sa nezaoberal jeho námietkami ohľadne zmluvy o postúpení pohľadávok v zmysle publikovaného judikátu. Podľa jeho názoru súdy oboch stupňov vyslovili nesprávny právny záver a rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo dostatočne odôvodnené. Vzhľadom na tieto skutočnosti vznesené v dovolaní sa dovolací súd zaoberal skúmaním, či nedošlo k porušeniu ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi / žalobcovi / bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Taktiež neboli zistené ani iné vady konania, pre ktoré by zakladali postup podľa § 237 O. s. p.

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamená právo na úspech v konaní pred súdom / II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95 /. K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde / II. ÚS 8/2001 /, ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

V tejto spojitosti nesporne platí, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia, však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožnil s názorom vysloveným prvostupňovým súdom podľa § 219 ods. 2 O. s. p., nemožno

túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí. Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, keď odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom je kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého rozsudku. V takých prípadoch rozhodnutie obsahuje účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahuje len stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Ide o ustanovenie, ktoré umožňuje odvolaciemu súdu sústrediť sa už len na doplnenie presvedčivosti rozhodnutia. Zo znenia tohto nového ustanovenia vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, nemusí v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia uvádzať / kopírovať / všetky dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí, ale sa môže v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne ich doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia. V tejto veci sa odvolací súd stotožnil s výrokom i odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, len spresnil resp. doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v časti posúdenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu.

Dovolací súd pri svojom rozhodovaní sa riadi príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, pričom platí, že dovolaním možno napadnúť rozhodnutie z dôvodov uvedených v ust. § 242 O. s. p. ale musí ísť o rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Pokiaľ dovolateľ opiera svoje dovolanie, ktoré inak nie je prípustné, o nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa žiada dodať, že v súčasnej právnej úprave sa môže odvolací súd obmedziť na vyslovenie, že sa stotožňuje s dôvodmi a výrokom napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa tak ako vyplýva z vyššie uvedeného.

V konaní taktiež nebolo preukázané, že by bola splnená niektorá z podmienok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p., teda že by došlo k závažným procesným pochybeniam v konaní.

Dovolací súd však v súvislosti so skúmaním platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, teda vzťahu postupcu a postupníka, odkazuje na ustálenú judikatúru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal trovy dovolacieho konania za dva úkony právnej služby / prevzatie a príprava, vyjadrenie k dovolaniu / vrátane 19 % DPH a paušálnej náhrady spolu 1 221,94 eur.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2012

Mgr. Lubomíra Kúdelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková